

NP Puracé

2. část

Z Kostariky do Ekvádoru

Pokračování motoexpedice „Cape to Cape“ - ze Střelkového mysu na mys Horn

Vydržím asi půl hodiny, než se dostaví mořská nemoc v plné síle. Myslím si, že je to má poslední hodinka. Už ani nevím, kdy jsem zvracel naposledy...

Text: Martin Pouba, KTM 950 Adventure, foto: účastníci výpravy

Při prvních deseti točkách svého žaludku jsem se snažil obsah vyhodit přes zábradlíčko z ocelového lanka, které je ve výšce asi 30 cm nad palubou. Nechybělo mnoho a skončil jsem i se zvratky v nočních vlnách Karibiku. Dalších přibližně 30 pokusů o odlehčení mého žaludku už vykonávám bez ostychu na palubu.

Děsivá noc pro všechny

Během pauzy zaslechnu hrdební zvuk i od Petera a Standy. Jediný, kdo odolává, je nenajezzený kapitán, ovšem ne dlouho. Při jednom z mých projevů mořské nemoci unesl vítr od mých úst obsah, který přistál kapitánovi na obličej. A to už ani starý mořský vlk nerozdýchá a potupně zvracel vedle kormi-

dla. Teď jsme b(l)ylí opravdu všichni na jedné lodi...

Noc byla pro mě fakt děsivá. Celou jsem ji prozvracel a dalších pět dnů plavby je mi už jen špatně. Naše zásoby alkoholu jsou pro mne po celou další plavbu tabu, takhle dlouho jsem neabstinoval ani v Ománu.

Nablito na palubě

Plavba mezi ostrovy

Celý další den se dáváme dohromady na ostrově El Porvenir. Koupeme se a dvakrát obejdeme ostrov dokola. Pastva pro oko, ale bydlet bych tu nechtěl.

Při jednom kolečku se Kamil spálí od slunka tak dokonale, že při večeri omdlí. Trochu ho profackujeme, nalijeme do něj kanystr vody a dáme mu nohy do výšky, aby z nich krev natekla do míst, kde je jí více třeba. No a ráno už zase skotačí na palubě, jako ten mraveneček.

Další den vyjždíme jen krátce po šířím moři k jednomu z posledních ostrůvků souostroví San Blas. Jmenuje se Chichime, moře je klidné a cesta k němu trvá asi dvě hodinky. Opět strávíme noc na lodi pěkně zakotvené u břehu ostrova a následující plavba potrvá tři dny non stop.

Chichime - ztroskotaná loď

El Porvenir - přípluli indiáni

Ze třech dnů se nakonec vyklubou dny čtyři a nám to dochází už při pozorování ananasových hodin. Jirka si totiž všiml ananasů v síti pod plachtou. Každý den jeden zmizel, protože nám ho Jessica připravila k snídani nebo k večeři. Do cíle zbývá poslední den, ale v síti se houpají ještě dva ananasy. Všichni se těšíme, až vystoupíme ráno na souš,

ale Jirka ukazuje prstem na ananasy a suše předpovídá, že nás čeká, navzdory kapitánově tvrzení, další den plavby.

Světě div se, jeho prognóza vyšla na jedničku. Druhý den jsou tak velké vlny, že naši loďku nepustí do přístavu a my musíme zůstat na palubě, schováni v zátoce asi 40 kilometrů od cíle.

Barevná Kolumbie

Konečně Jižní Amerika! Vplouváme do kolumbijského přístavu Cartagena, zakotvíme a kapitán od nás vybírá pasy. Ty si odnese paní v uniformě a za hodinu je zpět. Vyvolává naše jména, podívá se do očí, usměje se a vrátí pas. Takovou jednoduchou proceduru jsme opravdu nečekali a doufáme, že i motorky se k nám dostanou hravě.

Opak je však pravdou a my se v následujících dnech dostáváme do procesu jejich vyclení tak dokonale, že si musíme posunout zpáteční letenku o týden později. Opouštíme tedy vrávoravým námořnickým krokem palubu naší plachetnice Eukalyptus a jdeme se ubytovat jako suchozemské krysy do studentského hostelu Palaza C.

Od první chvíle na mě Kolumbie působí moc a moc sympaticky. Země je barevná, plná komunikativních lidí, kteří se hodně smějí a já doufám, že to není způsobené jen kokainem. Nebo že bych ho taky zkusil? Nabízejí ho tu na ulici poměrně často. Kdepak, to necháme někomu jinému, my se musíme věnovat práci a večerním procházkám po městě.

Prací rozumějte celodenní vyjednávání papírů potřebných pro vydání motorek z kontejneru. Tímto procesem trávíme celý týden. Jednak loď s motorkami přijela o dva dny později, a pak potřebujete pět razítek z různých institucí. A nemyslete si, že vám někdo vydá dvě razítka za den, prostě „MAÑANA, señor.“

Od hotýlku jezdíme do různých kanceláří a velmi často využíváme taxi. Tuto službu tu vykonávají miniaturní vozy Kia a my se bavíme tím, že nás v jednom jede sedm. V devadesáti procentech taxikář přistupuje na naši hru a nechá nás všechny nalézt do auta. Peterovi, který nazývá náš hostel internát, necháváme přední sedačku, s medvědem se vzadu mačkat nechceme.

Nekonečné vyclení

Naše dny ubíhají ve stylu: ráno do práce, odpoledne na internát a večer za zábavou na na prohlídku města. Takhle trávíme celý týden, ale nelituji toho, Cartagena i celá Kolumbie se mi opravdu líbí. Využíváme volného času a připravujeme se na ustájení našich motorek v cílové zemi, aby se nestala ta samá chyba jako v Kostarice, kde

Cartagena

jsme zaplatili tisíc dolarů na osobu za jedenáct měsíců dlouhý pobyt motorky v celním skladě venku za plotem.

Znovu pomáhá Pavlína a kontaktuje Němce, který vlastní kemp v Ekvádoru a dohaduje s ním podmínky odstavení motorek. V zemích Jižní Ameriky totiž nemůže zůstat cizí vozidlo déle než tři měsíce. Němec radí, abychom hranice, alespoň co se týče motorek, překročili ilegálně. Uvidíme, to je ještě daleko.

Dnes večer bude večeri připravovat Zbyněk. Jdeme do krámu nakoupit maso a zeleninu. Útratu Zbyněk platí kartou a večer zjišťuje, že ji ztratil. Letíme do obchodu, kde mají ještě otevřeno a vzneseme dotaz. Ochotná paní vedoucí ukazuje krabici od kafe, kde bylo dost karet i osobních průkazů. Žádná však nepatří Zbyňkovi. Zklamání odcházíme, a protože líná huba holý neštěstí, Zbyněk houkne na pokladní, jestli našla kartu. Vypadalo to asi takhle: „E visa, eee?“ Rozzářená žena kýve a vyndává ze šuplíku naši kartu. Někdo ji našel na chodníku. Inu, nebezpečná a kriminalitou prolezlá Kolumbie, jak by to asi bylo u nás?

Vzpomínám, že jsem si všiml ještě jedné zvláštní věci. Při jedné ze svých ranních procházek jsem kolem tohoto velkého obchodu šel. Bylo ještě zavřeno, ale do obchodu bylo vidět. Veškerý personál byl nastoupený do půlkruhu mezi regály, uprostřed čelem k němu stál asi vedoucí a pronášel modlitby, které ostatní opakovali. Na závěr učinili symbol kříže, řekli „Amen,“ odemkli dveře a pustili se do práce.

V ulicích Cartageny

Výlet po okolí

Bližší se víkend, do práce nejdeme, a tak si v půjčovně vezmeme s Kamilem na celodenní projížďku dvě motorky. Jedeme na sever a stavíme se u malého vulkánu. Taková bahnitá homole, v níž občas zabublá. Vede na ni asi třicet schodů z prken a dole se vybírají peníze. To fakt ne, otáčíme a pokračujeme v cestě.

Po obědě vyjede Kamil o chvíli dřív a už se nepotkáme. Odpoledne se stáčíme obloukem na jih a na opuštěné cestě vidím šipku s nápisem Cueva Mujeres. Tak do jeskyně bych se mohl podívat!

Pod skálou nechám motorku na stojánek a helmu pohodím o kus dál do trávy, říkám si, že jen nakouknu a půjdu zpět. Nakonec výstup trvá asi dvě hodiny a já tam nahoře ve skalách potkávám dva chlapy s lopatami, kteří mi pořád něco vyprávějí. Kývám jak panda velká, oni se smějí, já do toho občas řeknu něco španělsky, oni se smějí ještě víc, a tak společně přijedeme do dolu, kde pracují jen oni dva. Jsou na svou práci hrdí a ukazují mi každý kousek země, kde vykopali něco zajímavého.

Nakonec seběhneme zpět k motorce. Vůbec žádnou jeskyni jsem neviděl, ale loučím se s novými kamarády, dávají mi na sebe číslo a něco za mnou na rozloučenou volají. Asi abych se občas ozval. Helma i motorka jsou na svém místě a začíná se stmívat.

Do Cartageny přijíždím úplně za tmy a začínám bloudit. Po hodině hledání záchytného bodu vyrobím několik dopravních přestupků, a to se nelíbí třem policajtům, kteří mě zastavují. Jsou docela nekompromisní a hrozí odebráním dokladů i motorky. Ukazují policajtoví na jeho zbraň a naznačují, ať mě zastřelí, že to bude mui bueno. Tak trochu zvolňuje a chce mi odebrat jen motorku. Se švejkovským kli-

dem souhlasím, helmu pověším na zrcátko a vyrazím po chodníku pryč. Něco na mě důrazně volají, a tak se radši vracím.

Nevím, co mám dělat, a tak si nasazuji helmu a opatrně usedám na motorku. Něco říkají, ale barva hlasu nevypadá, že mě chtějí zneškodnit. Nastartuji motor a vyčkávám na reakci. Jejich tón hlasu je stále stejný, a tak řadím za jedna a pomalu se rozjíždím. Policajti mě sledují, ale žádná jiná reakce, beru za plyn...

Ani nevím, jak jsem se dostal k hostýlku a unaven padl do postele. Jen se dozvídám, že ráno si máme konečně vyzvednout své stroje.

Konečně vyjždíme

Na celnici v přístavu jsme ještě před otvírací dobou, protože jeden nikdy neví. Jsme na řadě jako první a Jirka už si nasazuje připravenou helmu. Úředník chvíli loví v počítači, krouží hlavou a po chvíli otočí monitor na nás. U našeho kontejneru je místo symbolu nula jasná jednička. To znamená, že je neuvolněný a úředník jde zjistit proč. Zjišťování trvá nakonec celý den a očekávaná nula se u kontejneru objeví až pozdě odpoledne, takže maňana.

Zdecimovaní se vracíme na internát a prodlužujeme si pobyt o další noc. Nakoupíme jídlo a trochu dobrého pití, prostě sedíme na hotelové zahrádce a hodláme se trochu opít. Během tohoto procesu se objeví dívka jménem Eva, která je z Českých Budějovic.

Po půlnoci se rozcházíme do svých pokojíčků a ráno po snídani opět hodláme prověřit nápravy místního minitaxíku. Dnes už to musí vyjít!

Je to tak – po dvou hodinách jsou motorky naše, všechny poslušně nastartují a my zrovna tak natěšení, jako po příletu do Kostariky, společně uháníme podle plánu na sever.

Jako bonbónek nutno podotknout, že jsme museli ještě zaplatit kontrolu našeho kontejneru, rovněž jeho přepravu z místa kontroly zpět do přístavu, a přístav chtěl navíc zaplatit ještě třídní stání kontejneru...

Santa Marta Off-road

Ochutnávka džungle

Naším dalším clem je národní park Tayrona. Off-roadová cesta se šplhá džunglí do výšky kolem třech tisíc metrů nad mořem a doufáme, že se naskytne možnost si postavit stan. Noc v džungli nás láká.

Technická náročnost cesty je stále větší a větší, a proto se roztrháme. Jedu na prvním místě naprosto sám a při průjezdu kamenitou zatáčkou zjišťuji defekt zadního kola. Pouštím se do práce, kolo je venku hned, ale jak odšlápnu gumu od ráfku? Jeden turista mi pomáhá vlastním stojánkem s odměčknutím, ale marně. Pak stopnu velkého off-roadáka, ten mi po gumě jezdí sem a tam, ale stále nic. Nakonec zkusím znovu stojánkovou páku a guma konečně povolí.

Za dvacet minut mám hotovo, ale nemám vzduch. Ochotný domorodec doběhne do vesnice pro pumpičku na kolo a společně s dalším turistou z Chile se u ní střídáme.

Přesně ve chvíli, kdy máme hotovo, přijede Zbyněk na odstojené motorce. Kluci jsou prý o dvě zatáčky níž a dál jet nechtějí. Vyrazí nahoru a já po půl hodině za ním. Cesta je stále těžší a Zbyněk nikde. Asi jsme se někde minuli.

Začíná se smrákat a při jednom z výjezdů se zahrabu. S vypětím všech sil se mi daří naloženou motorku otočit, dál to nejde. Nakonec se ukáže, že Zbyněk dojel ještě o dvě stě výškových metrů dál až k military zóně. Mezitím se kluci otočili a našli parádní studentský kemp v džungli.

Povečeříme a uléháme do stanů. Takový hukot a řev zvířecího obyvatelstva jsem asi ještě nikdy neslyšel.

Rozdělujeme se

Zpět se vracíme přes Santa Martu a při jedné zastávce se po obědě rozloučíme. Rozhodují se, že pojedou chvíli sám. Petko se nakonec přidává, a tak se trháme na dvě party – předvoj budeme tvořit Petko a já, Zbyněk, Jirka, Kamil a Standa pojedou za námi. Přesuny se tak stanou snad rychlejší.

inzerce

český výrobce motodoplňků
pro cestovní endura
od roku 2010

Marselus
...means Mountains and Wheels

Veškeré naše produkty najdete na e-shopu www.marselus.com

Barichara

Vyrazíme a přidává se k nám Kolumbijec na V-Stromu. Ten den s Peterem urážíme 560 km, amigo se s námi loučí a pokračuje mimo naši trasu. My stavíme u restauračky před městem Barichara. Majitelkou je starší, moc příjemná paní. Dělá nám večeri, k tomu dohromady vypijeme sedm piv, ráno snídaně a s noclehem platíme v přepočtu 320 Kč za oba.

Barichara je krásné koloniální městečko, které opravdu stojí za to vidět. Strávíme tu půl dne a v podvečer jedeme dál směrem k Bogotě. Dvě stě kilometrů před ní hodláme přenocovat, abychom další den velkoměsto stačili projet a skončit někde za ním.

Útočistěm pro dnešní noc se nám stává hodinový motel při silnici. Personál nás považuje za čtyřprocentní menšinu, ale co se dá dělat, cena je dobrá, jídlo a pití tu mají, tak co? Během koukání do mapy mě začínají napadat místní chrousti. Jsou dvakrát větší, než ti naši, do všeho naráží a jsou všude. Když mi naráží třetí brouk do čela, zhasnu a jdu spát.

Bogota!

Horská jízda po hlavním tahu nás přibližuje k Bogotě. Silnice je plná serpentín a všude jsou cedule s nápisem 30 km/h. Jezdí tu hodně kamiónů, my je předjíždíme zleva, zprava a držíme si na tachometru příjemnou stokilometrovou rychlost.

Čím víc se blížíme k Bogotě, tím víc se množí armádní kontroly. Pokud kontrolním úsekem projíždíme, vždy se setkáváme jen se zdviženým palcem. Jen jednou nás mladý voják zastavuje a začne plyně španělsky cosi hovořit. Slušně počkám, až domluví a ukáží prstem na tachometr. Jeli jsme rychle? Vrtí hlavou a ukazuje na dalekohled, že nás delší dobu sledují. Máme jet seguro. To bude asi bezpečně, pokývnu hlavou, vyměníme si úsměvy a jedeme dál.

Bogota je tu! Páté největší město Ameriky má devět milionů obyvatel a leží ve výšce 2 600 m n. m. Panuje tu neskutečný provoz a zácpy. Prodíráme se mezi auty, je děsné vedro a nám se během čtyřhodinového průjezdu daří ani jednou nezabloudit.

Vodopády, hodinový hotel a komáři

Na první pokus nacházíme vodopády Salto Tequendama, dvacet kilometrů za městem. Vodopády jsou zahalené do oparu a na říčce je plno pěny, která je způsobená odpadem z nedaleké továrny. No jo, moc dlouho se tu nemá cenu zdržovat.

Popojedu kousek kupředu, aby se mi srovnala navigace a od té chvíle se s Peterem uvidíme až večer. Za dvěma zatáčkami čekám, pak se vrátím, ale Peter už tam není, odjel na druhou stranu.

Jeden z vodopádů v horách Kolumbie

Sjíždím z výšky 2 800 až do údolí ve výšce 400 m n. m. Je tu příšerné vedro a místy jedu off-roadem a džunglí. Jsem tu sám, což mě lehce stresuje a zároveň povzbuzuje k vyššímu výkonu.

Konečně jsem v civilizaci a sedám si pod baldachýn v místní restauraci. Vyexuju jedno malé pivko a věší se na mě opilec, který si chce povídat. Myslím, že by mu nerozuměl ani Kolumbijec, natož já, rodilej Pražák. Prostě jsem si dlouho neodpočal a vyrazil dál.

Večer znovu parkuji v hodinovém hotelu s názvem Los Bohos a napíšu Peterovi. Je 40 km přede mnou, ale jelikož už v ruce třímám slušně vychlazeného lahvače, musí přijet on. Už jsme zase, alespoň částečně, pohromadě. Chrousti tu sice nejsou, ale zato příšerně štípou téměř neviditelní komáři, kterým místní říkají heme – heme.

Poušť Tatacoa

Kolumbijské hory

Krásnou cestou dojedeme do další oblasti, kam se moc těším. K poušti Tatacoa nás doprovází parádní kamenitá cesta, na níž musíme zvládnout přejezd 70 cm široké a 30 metrů dlouhé lávky a plavbu lodkou, která nás přes řeku do pouště převezí.

Z pouště do hor

Tatacoa se nachází v oblasti Huila v centrální části Kolumbie a říká se jí též „Údolí bolesti“. Všude kolem je tiché a klidné prostředí. Najdete zde kaktusy vysoké kolem pěti metrů a můžete narazit na želvy, hady, orly i aligátory. Moc se nám tu líbí, ale trávit noc se nám tu nakonec nechce.

Obloukem se vracíme zpět k asfaltu a přes město Neiva míříme do hor. Na šotolině potkáváme dost aut, a tak se jízda zpomaluje.

V jedné vesničce zastavujeme před krámkem, který je plný lidí. Stojí uvnitř i venku a popíjejí. Je totiž neděle a mají dost času. Paní za pultem na mne kývne a já spustím: „Tu tienes Ron?“ A rázem se stávám miláčkem publika. Rum paní vydává a chce zaplatit. Znovu se pustím do rozhovoru: „Es posible pagar con tarcheta, porfavor?“ Celý krámk vybuchne smíchem. Paní prodavačka mi výmluvným pohybem ruky ukazuje jediné místo na svém těle, kam by si mohla kartu zastrčit, a my si musíme s místními před další jízdou vypít alespoň jednoho panáčka.

Dnes nemá cenu moc spěchat, kluci jsou den za námi, a proto zastavujeme včas a vybíráme si pro pauzu městečko La Plata. Jdeme s Petkou na exkurzi a oba se shodujeme, že tolik jezdcích motorek jsme na naší pouti ještě neviděli. Odhadem dvacet motorek na jedno auto.

V hotelu se mě recepční ptá, kudy a kam jedeme. Ukazují rukou do hor a říkám, že do Ekvádoru. Chlapík za pultkem počne lomít rukama a předvádí, že nás tam zastřelí. Myslí to smrtelně vážně a ukazuje na televizi, kde probíhá jakási válka v místech, kam se chceme vydat. Peterovi tyto informace raději zamčují.

Přestože se dost couráme a odpoledne už dál nejedeme, zbytek party nás není schopni dohonit. Podle zpráv dnes končí v Neivě, asi 200 km od nás. Základ je vyrážet včas, a to se nám s Peterem daří. Držíme se hesla „co ráno neujedeš, večer nedoženeš“ a v sedm ráno už sedíme na motorkách.

Cestou drog

Z La Plata míříme vzhůru po kamenité cestě, vinoucí se mezi strmými zelenými stráněmi. Tu a tam zahlédneme vodopád, občas kolmá skaliska zahalená mlhou, všude je však cítit tráva, cannabis.

Projíždíme vesničkou a já si tu nechám opravit píchlou duši do rezervy. Starý pán má zařízení ze staré žehličky v kombinaci s ručním lisem. Je radost jeho pomalé a přesné pohyby sledovat.

Samozřejmě neunikneme pozornosti obyvatel vesnice a seskupí se kolem nás menší hlouček. Už nejsou tak rozesmátí a vstřícní jako ti dole. Už je zajímavější, kolik stojí motorka a že mou navigací jeden z nich prostě chce. Teprve když neoblomnému chlapíkovi vysvětlím, že přístroj umí pouze česky, upouští od svého rozmaru. Jsme v místech, kde lidé žijí a vykonávají činnost mimo zákon, a je to na nich prostě znát. Peníze a drogy.

Rychle balíme a mizíme v prachu cesty. Začíná i lehce poprchávat a v kamelech se nejede zrovna nejlépe. Zkusím větší rychlost kolem 80 – 90 km/h a zjišťuji, že je to lepší. Ovšem ne dlouho, ozve se rána a v zrcátku vidím můj hliníkový kufr letět po kamenech. Je pevný, a tak nehodu ustál celkem bez následků.

Chvilí si hrajeme s jeho uchycením a jedeme dál přes Národní park Puracé. Rozkládá se ve výšce 3 500 m n. m., je tu krásně, nikde nikdo a nám nevadí ani lehký déšť.

Ještě jednu zastávku vykonáme, když Peter řeší vypadlý šroub z podsedlového rámu. S létající bagáží dojedeme do vesnice Puracé, kde se najíme a mně se daří sehnat v jedné dílně šroub, který Peter potřebuje. Po hodině máme opraveno a příjemnou silnicí míříme do Popayán.

Průjezd zátarasy

Před barikádou

Cesta ubíhá celkem klidně a my máme i čas se rozhlédnout po strmých zelených stěnách, které svírají naši silničku. To však ještě netušíme, že jednu ze stěn budeme za pár okamžiků traverzovat. Proč? Dojždíme po asfaltu k barikádě, kde stojí řada protestujících indiánů, kteří vrtí hlavami, že se tudy projet nedá. Svou brilantní španělštinou se ptám: „Kolik minut bude silnice uzavřena?“ „Tři dny,“ odpovídá velitel uzavírky. A jelikož znám jihoamerický čas, lehce si spočítám, že je to minimálně týden.

Asi pět minut lelkujeme kolem barikády a ukazujeme, že nám za dva dny letí avion z Ekvádoru. Jeden z protestujících, takový vrásčitý strejda se srandovní čepicí, příběhne,

něco brebentí a rukou ukazuje, kudy se dá barikáda objet. Jeho prst směřuje na rozbahněnou, 70 cm širokou cestičku, vedoucí téměř kolmo dolů, po třech metrech téměř kolmo nahoru a ještě pravouhlá zatačka.

Zavrtím hlavou, že tohle fakt nejde a ukážu na betonový můstek, vedoucí k domku ve stráni. Kýve hlavou a já nečekám na nic. Najedu na betonovou placku a s oběma zastavenými koly se dokloužu k domku. Strejda poskakuje přede mnou a ukazuje, abych dům objel. Je tu však málo místa, z cesty mně obyvatelé domu musí odházet spoustu harampádí a v rozích mi nadhazují motorku.

Na zadní straně domu vjíždím do venkovní kuchyně, kterou mám v cestě. Paní domu mi odstrkuje z cesty kastról s polívkou a její manžel kredenc. Předním kolem jsem konečně za kuchyní a vidím se ploužit z druhé strany Petera. Dá mi nečekaně přednost zleva a já bezradně koukám na plot z klad.

Legrační strejda je opět na svém místě, klády shazuje a ukazuje, ať jedu dál. Myslím si, že horší to už být nemůže, ale to, co nastalo, se dá jen těžko popsat. Najíždím rovnou na cestičku, kterou mi barikádníci ukazovali jako první. Začátek byl celkem sjízdný, ale po sto metrech přišel brod s utrženým břehem. Vody je po kotníčky, o to nic, ale utržený břeh je dva metry kolmo dolů, dva metry potůček a dva metry kolmo nahoru.

Rozhoduji se jen vteřinu, základ je dostat se nahoru, a je jedno, jestli budou kola pode mnou, nebo nahoře. Počítám spíš s druhou variantou, pozvolna se spouštím dolů a pak plnej. Vystelím kolmo nahoru jako raketa a dopadám na zadní. Trochu si zašlapu nožičkami, ale jsem nahoře a navíc kolama dolů.

Adrenalinový přejezd

Petera nevidím, z pozdějšího vyprávění vím, že se vydal horní cestičkou, které jsem si nevyšli. V duchu si říkám, že nejhorší mám snad za sebou, ale vzpomenu si na slova Rendy Zelenky z Ománu: „Teď už to bude dobrý...“ A pokaždé přišel ještě horší úsek, než byl ten předchozí.

A tak tomu je i v tomto případě. Po raketovém výstřelu z potoka mám srdce až v krku, ale hned se vydávám s roztrášenými rukama dál. Cestička začíná traverzovat napříč téměř kolmou stěnou, zúží se na půl metru a její povrch pokrývá vrstva bláta. Posouvám se krokem přes spojku a koukám se do hloubky pode mnou. Dvacet pět metrů sráz, potom plošina a následuje další padák dolů, kam není vidět. Uvažuji, zda-li bych se stačil na plošince při pádu zastavit. Možná i jo, záleží, jakou bych nabral při pádu rychlost. Já bych to asi přežil, ale motorku by nahoru dostal jen vrtulník.

S těmito myšlenkami hlemýždím tempem přijíždím k pravouhlé zatačce v místě, kde je traverzovaná stěna snad nejkolmější. Nastrkují do ní přední kolo a je mi jasné, že se nevytočím. Půlka předního kola je nad strží a já cukám pět centimetrů tam a pět zpátky.

V jednom okamžiku naráží můj kufr do stěny a já cítím, že padám dolů. Instinktivně máchnu pravou rukou a zachytil jsem drnu trávy, co roste ze skály. Znovu se přitáhnou ke stěně, ruce se mi klepou a pot se řine po zádech až kamsi.

Dvě minuty stojím nalepený na svah, než se odvážím k druhému pokusu. Tentokrát si kufr dobře hlídám a narážím s ním při kyvadlovém pohybu tak dlouho do protisvahu, až se vytrhne kus hlíny a oněch uvolněných patnáct centů mi stačí, abych zatačku projel. Krokem se dostanu na druhou stranu stěny, už mě čeká jen brůdek s utrženým břehem a jsem dole u velké cesty.

Postavím motorku, padám na záda vedle ní a děkuji Bohu. Na skále nad sebou spatřím houf lidí od barikády, kteří nadšeně skandují a mávají. Možná čekali nějaké zpestření jejich protestů proti probíhající volbám, ale mají smůlu.

Po chvíli zaslechnu v horní pasáži kopce i Peterova Transalpa. Přijede, mrkneme na sebe, v kaluži opláchneme oči od potu a jedeme dál do Popayan.

Uprchlíci z Venezuely

Zdá se nám ale moc brzy na přenocování, a proto ujedeme ještě asi 30 km směrem k hranicím Ekvádoru. V jedné vesnici sedí před krámkem žena na židli a já se jí jedu zeptat, zdali se tu dá přespat. Ještě než zastavím, zvedá se, otevírá dveře do chodby a ukazuje, ať jedu dovnitř. Vjezd je přesně na říditka a už jsme s Petkem v pokojové chodbě. Motorky jsou ubytované přímo na pokoji, my jdeme k paní před krám, natáhneme si nohy a zasloužené při lahvince rumu relaxujeme. To byl den!

V noci dostáváme zprávu od Zbyňka, že po nátlaku policie a armádních složek musejí změnit trasu. Nicméně se do La Plata nakonec dostali, a tak je čeká stejný přejezd. Později se dozvídáme, že jim štěstí přálo a protestující jim barikádu otevřeli.

Ráno leje jako z konve. Sedíme před krámkem a čekáme, až se počasí umoudří. Pozorujeme putující hloučky Venezuelců, kteří utíkají před tamním socialistickým režimem ze své země za lepším životem. Jedné partičce kupujeme snídaní a něco na cestu. Mají hlad a vypadají dost zuboženě. Jsou na cestě již měsíc a mají za sebou pěšky 1 500 km. Jejich předák, mladý vzdělaný kluk ovládající tři světové jazyky, nám na kameru pronese několik vět o jejich zemi. Je nám jich moc líto, ale víc jim pomoci nemůžeme.

Mraky se roztrhávají a my můžeme hltat další kilometry k našemu cíli. Na hranice Ekvádoru je to 380 km a my doufáme, že nás nečekají další barikády. Víme jen, že na hranicích musíme řešit další problém a dopředu si připravujeme scénář, jak je s motorkami ilegálně překročit.

Ještě než se k nim přiblížíme, musíme si poradit s další těžkostí. Kvůli barikádám, které uzavřely všechny přístupové cesty, není tato oblast zásobována palivem. Buď jsou čerpací stanice bez benzínu, nebo u nich stojí kilometrové fronty. U jedné z nich se nám přesto daří natankovat do plna a víme, že už na nádrž dojedeme až do cíle.

Až k hranicím se setkáváme s pochodujícími Venezuelci a když vidím chlapa, který sotva plete nohama a na krku mu sedí asi čtyřleté dítě, zvlhnu mi oči.

Motorky ilegálně v Ekvádoru

A je to tady, jsme na hranicích. Odbavení na straně Kolumbie je tryskové. Motorky zastrčíme ke stanům s červeným křížem, kde stráží policejní hlídka. Necháme tu i veškeré oblečení připomínající motorkáře a jdeme pěšky přes hraniční most na ekvádorskou stranu. Tam se necháme přijmout, dát si razítko do pasu a jdeme

Ekvádor - Julio Andrade, náměstí ze střechy hotelu

Jaro láká k ježdění, máte v pořádku tlumiče?

www.carservispraha.cz

Oslovili jsme společnost Car servis s.r.o. z Prahy, aby krátce představila tlumiče Wilbers.

Tlumiče Wilbers jsou plně servisovatelné moderní tlumiče na „míru“ potřeb zákazníka se zárukou 5 let. Na rozdíl od původního tlumení, které musí být použitelné pro většinu uživatelů, jsou tlumiče Wilbers nastaveny podle způsobu jízdy a zatížení konkrétního jedince. To ocení každý řidič, nicméně v případě Igora (a ostatních, kteří když naloží motocykl, tak útočí na váhový limit) to umožní bezpečné a příjemné ježdění s tlumícím motocyklem, který není pořad „na doraz“.

Wilbers
Performance Suspension

Zeptali jsme se Igora Brezovara na jeho zkušenosti s tlumiči Wilbers.

Jak možná víte, nepíše vám nějaký velký expert na tlumiče, podvozky a všeobecně velký znalec motorů a motorek. Jen vám řeknu upřímně, co my přineslo to, když jsem se před 11 lety rozhodl vyměnit, musím zduraznit, výborne originalni tlumiče na me motorce BMW R1100 GS za neoriginalni Wilbers. Tehdy měla motorka najeto 164 000 km a já se chystal na svou poslední a nejdelší část cesty kolem světa. Výprava z Alasky do Argentiny na jeden záťah 55 000 km. Nechtěl jsem cestou řešit na motorce problémy, proto když už jsem musel něco měnit, vždy jsem si koupil (občas i něco dostal) to nejlepší. A tlumiče Wilbers my tehdy přišly jako nejlepší v porovnání cena-kvalita. Navíc je prodával a montoval servis, který se o můj motocykl stara již 20 let. Car Servis, kterému plně důvěřuji. Ted mám najeto 420 000 km a ještě 9 000 km mě čeka do cíle III. etapy po Africe. A dalších zhruba 70 000 km do magické hranice 500 000 km, které bych si přál udělat s motorkou tak, jakou ji znáte. Nic neměnit! Tlumiče už budou stále stejné. Je pravda, že je potřeba udělat občas repas, ideálně tak po 30 000 km, ale bylo i 60 000 km najetych bez repase. Jen to říkám, jak to bylo, a ať mi zitra tlumiče vytečou, když to není pravda :-)

Otavalo - indiánské trhy

Kemp Finca Sommerwind

zpátky. Na motorkách se pak zařadíme do řady vozidel, směřujících do Ekvádoru.

Přestože drobné prší, mám helmu na zrcátku a v puse připravený pas na stránce s razítkem. Během chvíle jsme u celníka. Pozdraví a řekne: „Postavte motorky a běžte se přihlásit na imigrační oddělení.“ „Yo tengo (já mám),“ odpovídám bleskurychle a cpu mu připravený pas s razít-

kem pod nos. „A máš doklad pro motorku?“ Hrkne ve mně jako v pendlovkách a sázím na jednu kartu. „Yo tengo,“ lžu jak když tiskne. Celník nastavuje ruku a chce papíry vidět. Otáčím se dozadu a ukazuji rukou na mokrou rolku. Podívám se provinile zpět na protivníka, ten mávne rukou, pokývne hlavou na pozdrav a popřeje šťastnou cestu. Popojedeme pár metrů za pomyslnou hraniční čáru, zvedáme brady vzhůru a řveme: „JOOOO!“

Motorky jsou tedy na území Ekvádoru ilegálně a nevztahuje se tak na ně zákon o maximální tříměsíční lhůtě, během níž musíte zemi opustit.

Padá tma, ochlazuje se a stále prší. Bereme si hotel kousek za hranicí ve městě Tulcán.

Platí tu americké dolary a jídlo, které si dáváme na nádraží u stánku, nestojí za nic.

Ranních sto kilometrů urazíme krásnými horskými scenériemi jako nic a do kempu německého majitele přijíždíme po poledni.

Druhý den dojíždí zbytek party, kterým se též podobným způsobem podařilo hranice překročit. Ve volném dni navštěvujeme rovník a indiánské trhy ve městě Otavalo, kupujeme plachty na přikrytí stroju a dojednáváme s Němcem podmínky našeho téměř ročního stání. Slibuje, že do měsíce nám nad motorky zbuduje stříšku a stání bude stát jeden dolar na den.

Po pěti týdnech našeho putování odlétáme spokojeni domů.

M

Cesta je zdokumentovaná ve stejnojmenném filmu s komentářem Jirky Korna. Je vydán ve vysoké kvalitě na flash disku a dá se koupit na shop.motoroute.cz

Projekt Cape to Cape podporují:

